

Posudek vedoucí bakalářské práce

Autor(ka) práce: Edita Strachová

Vedoucí: Sylvie Bláhová

Název práce: Odras feministického hnutí v policiích japonské vlády v letech 2000 až 2020

Edita Strachová se ve své bakalářské práci věnuje vlivu feministických požadavků na přijaté policiích japonskou vládou v období 2000 až 2020. Autorka nejdříve v teoretické části nastiňuje vývoj feministického hnutí a feministických požadavků. Následně specifikuje oblasti, kam požadavky feministek směřují nejčastěji. Jedná se o oblast zaměstnání, placené a neplacené práce, oblast reprodukčních práv a péče o děti a oblast bezpečnosti žen. Tyto oblasti pak autorka reflektuje v praktické části práce, ve které zkoumá, jak vlády během zkoumaného období reagovaly na dané požadavky. Autorka dochází k závěru, že k implementaci feministických požadavků dochází především v ekonomické sféře; zároveň podotýká, že účelem přijatých policiích není strukturální změna, nýbrž „povrchové řešení symptomů“.

Z práce Edity Strachové je zřejmé jednak osobní zaujetí autorky pro danou problematiku, ale také schopnost vypořádat se s velkým množstvím zdrojů, a to v rámci specifického prostředí Japonska. Množství informací, se kterými autorka pracovala a na základě kterých byla s to předložit velmi detailní popis vývoje japonského feministického hnutí a jeho požadavků a následnou analýzu přijatých zákonů reagujících na tyto požadavky, je enormní. Právě v kvantu informací, které autorka v bakalářské práci předkládá však spatřuji její hlavní slabinu. Jinak řečeno, autorka podle mého názoru dělá v práci mnohem více věcí, než je předpokládáno z jejího názvu (tedy analýza feministických požadavků v rámci policiích přijatých japonskými vládami v letech 2000 až 2020). Budu-li konkrétní, pak pokud jde o teoretickou část, autorka se v rámci historického kontextu vrací až do období 17. století; fakticky tak popisuje vývoj pohledu na ženy, respektive feministických myšlenek v Japonsku za poslední tři staletí (!). Jakkoli chápu, že pro autorku samotnou je historický vývoj důležitý pro pochopení zkoumaných reálií, příliš podrobný popis historického kontextu nicméně odvádí čtenáře od jádra textu. Myslím tak, že stálo za to se

podrobněji zaměřit na charakter vývoje feministických požadavků až od období Heisei a Reiwa, která jsou zásadní pro následnou analýzu a ve kterých autorka nachází tři stěžejní sféry pro implementaci feministických požadavků. Další poznámku mám k metodologické části, která dle mého názoru mohla být lépe propracovaná z hlediska představení užitých metod v rámci praktické části. Co se této části týče, pak si myslím, že Edita ve své analýze přijatých policies za dané období odvedla dobrou práci (jakkoli období 1947–1998 bylo opět možné přeskočit či minimálně zestručnit). Autorka podle mě korektně rozebírá jednotlivé policies v rámci stanovených oblastí, přičemž dochází k relevantnímu závěru, a to že se japonské vlády soustředily/soustředí především na implementaci policies v ekonomické sféře, přičemž nereagovaly/nereagují na strukturální problémy souvisejí s postavením žen v Japonsku. Obecně shrnuto mám z práce Edity Strachové smíšený pocit: z textu je totiž naprosto zřejmá schopnost autorky pracovat s velkým množstvím informací, adekvátně je interpretovat a zanalyzovat (to Edita mimochodem prokázala i v kurzech, ve kterých jsem ji mohla učit); na druhou stranu mám za to, že Editě trochu chyběl od práce odstup, který by ji umožnil vyhodnotit, které informace jsou pro práci skutečně relevantní a které ne. Tato zacílenost je v akademických textech nutná.

Přes výše naznačené připomínky jsem přesvědčena, že bakalářská práce Edity Strachové splňuje nároky kladené na tento typ prací, přičemž ji navrhuji hodnotit stupněm C.

V Brně, 10. 5. 2024

Sylvie Bláhová